

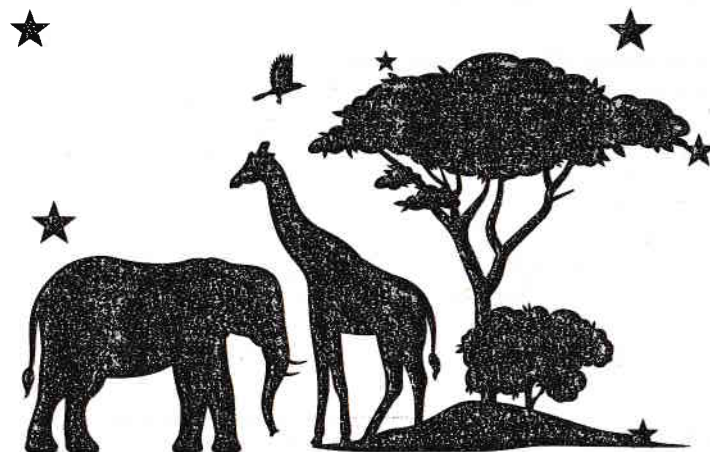
LBRIS

We know
books

RUDYARD KIPLING

SIMPLE POVESTIRI

Traducere din limba engleză de
Ana-Maria Scarlat




DPH

DRACULA PUBLISHING HOUSE
București, 2026

Just So Stories

© 1902, Rudyard Kipling

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

KIPLING, RUDYARD

Simple povestiri / Rudyard Kipling ; trad. din lb. engleză de Ana-Maria Scarlat. - București : Didactica Publishing House, 2026
ISBN 978-606-048-980-1

I. Scarlat, Ana-Maria (trad.)

821.III

Toate drepturile sunt rezervate. Orice reproducere, fie ea și parțială, indiferent de procedeul prin care se realizează, este interzisă în lipsa acordului scris din partea editurii.

© 2026, Editura Didactica Publishing House

Toate drepturile rezervate pentru România

Adresa: Splaiul Unirii nr. 16,

Clădirea Muntenia Business Center, etaj 5, cam. 506 A, București

ISBN 978-606-048-980-1

Editor coordonator: Florentina Ion

Traducere din limba engleză: Ana-Maria Scarlat

Redactor: Carmen Cătălina Ioan, Phd

Corector: Eugenia Oprea

DTP: Cristina Dumitrescu

Pentru informații și comenzi, vă rugăm să ne contactați la:

Tel.: +40-21-410.88.18; +40-21-410.88.10;

e-mail: office@edituradph.ro

www.edituradph.ro

CUPRINS

Cum și-a căpătat balena gâtul.....	5
Cum și-a căpătat cămila cocoșa	9
Cum și-a căpătat rinocerul pielea.....	14
Cum și-a căpătat leopardul petele.....	17
Elefântelul	26
Cântecul ritmat al bătrânului cangur.....	36
Originea tatuului	42
Cum a fost scrisă prima literă	53
Cum s-a format alfabetul	66
Crabul care se juca cu marea	83
Motanul care umbla singur	97
Fluturele care a bătut din picior	112
Rudyard Kipling	127

CUM ȘI-A CĂPĂTAT BALENA
GÂTUL

Demult, pe mare, o, copilul meu cel mai drag, trăia o Balenă, și ea mânca pești. Mânca stele de mare și zglăvoace, crabi și crapeți, plătici și obleți, calcani și bibani, macrou și știucă, și chiar și țiparul ăla foarte răsucit-încurcat-minunat. A mâncat toți peștii din toată marea, cu gura ei mare - pur și simplu! Până când, în cele din urmă, n-a mai rămas decât un singur peștișor în toată marea. Era un Peștișor Deștept și înota puțin în spatele urechii drepte a balenei, ca să nu pățească nimic rău. Atunci, Balena s-a ridicat pe coadă și a zis:

— Mi-e foame.

Iar Peștișorul Deștept i-a răspuns, cu o voce mică și deșteaptă:

— Nobilă și generoasă reprezentantă a Cetaceelor, ai gustat vreodată un Om?

— Nu, a răspuns Balena. Cum e?

— E bun, a zis Peștișorul Deștept. Bun, dar cam noduros.

— Atunci, adu-mi câțiva, a spus Balena, și a bătut din coadă atât de tare încât a făcut marea să fiarbă cu spume.

— Câte unul pe rând e suficient, a spus Peștișorul Deștept. Dacă înoți până la latitudinea cincizeci nord și longitudinea patruzeci vest (asta e magie), vei găsi, plutind pe o plută, în mijlocul mării, un marinar naufragiat, îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni

albaștri din pânză, niște bretele (să nu uii de bretele, copilul meu cel mai drag) și un briceag. Omul acela, ca să știi, este un bărbat cu resurse infinite și o istețime fără margini.

Așa că Balena a înotat și a tot înotat, până la latitudinea cincizeci nord și longitudinea patruzeci vest, cât de repede a putut. Și *pe* o plută, *în* mijlocul mării, *fără* altă îmbrăcăminte decât o pereche de pantaloni albaștri din pânză, niște bretele (să-ți amintești neapărat de bretele, copilul meu cel mai drag) și un briceag, a găsit un Marinar naufragiat, singur-singurel, care își lăsa degetele de la picioare să se joace în apă. (Mămica lui îi dăduse voie să se bălăcească, altfel n-ar fi făcut-o niciodată, pentru că era un om cu resurse infinite și o istețime fără margini.)

Atunci, Balena și-a deschis gura mult, tot mai mult, și tot mai mult, până aproape că și-a atins coada, apoi l-a înghițit pe Marinarul naufragiat și pluta pe care stătea, și pantalonii lui albaștri din pânză, și bretelele (pe care *trebuie* să nu le uii), și briceagul. A înghițit totul în dulăpioarele ei calde și întunecoase dinăuntru. Apoi și-a strâns buzele – pur și simplu – și s-a învârtit de trei ori pe coadă.

Dar de îndată ce Marinarul, care era un om cu resurse infinite și o istețime fără margini, s-a trezit în dulăpioarele acelea calde și întunecoase, a început să facă mare târâboi: a tropăit și a sărit, a bătut și a trântit, a dansat și s-a mișcat, a lovit și a mușcat, a sărit și s-a strecurat, a mărșăluit și a urlat, a țopăit și s-a prăvălit,

a plâns și a oftat, s-a târât și a zbierat, a pășit și a săltat, și a dansat dansuri de marinar unde nu se cade deloc, iar Balena s-a simțit nemaipomenit de nefericită. (Ai *uitat* cumva de bretele?)

Așa că i-a spus Peștișorului Deștept:

— Omul ăsta e foarte noduros și, pe deasupra, mă face să sughiț. Ce să fac cu el?

— Spune-i să iasă afară, a zis Peștișorul Deștept.

Așa că Balena a strigat pe gâtul ei în jos, către Marinarul naufragiat:

— Ieși afară și poartă-te frumos! Mi-ai dat sughițuri!

— Nu, nu! a zis Marinarul. Nu așa, ci tocmai pe dos. Du-mă la țarmul meu natal și la falezele albe ale Albionului, și poate o să mă gândesc la asta.

Apoi a început să danseze și mai tare.

— Mai bine du-l acasă, i-a spus Peștișorul Deștept Balenei. Ar fi trebuit să te avertizez că este un om cu resurse infinite și o istețime fără margini.

Atunci, Balena a înotat, și a tot înotat, și a tot înotat, cu înotătoarele și cu coada, cât de tare a putut pentru că sughița întruna, și, în cele din urmă, a zărit țarmul natal al Marinarului și falezele albe ale Albionului. S-a repezit până la jumătatea plajei și și-a deschis gura larg, tot mai larg, și tot mai larg, și a spus:

— Schimbă aici pentru Winchester, Ashuelot, Nashua, Keene și stațiile de pe *Fitchburg Road*.

Și chiar când a rostit cuvântul „Fitch”, Marinarul a ieșit din gura ei. Dar, în timp ce Balena înotase, Marinarul, care era, într-adevăr, un om cu resurse infinite și o istețime fără margini, și-a scos briceagul și a tăiat pluta

în bucăți mici, din care a format un grilaj pătrat, cu model în zigzag, și le-a legat strâns cu bretelele lui (*acum înțelegi de ce nu trebuia să le uiți!*). Apoi a tras grilajul acela în gâtul Balenei și acolo a rămas! Atunci a rostit următoarele versuri, pe care, dacă nu le-ai auzit încă, ți le spun acum:

Cu ajutorul unui grilaj,
Ți-am pus poftelor baraj.

Pentru că Marinarul era și un Hi-ber-ni-an, adică un irlandez. A pășit pe pietriș, s-a dus acasă la mama lui, care îi dăduse voie să-și bage degetele de la picioare în apă, și s-a însurat, trăind fericit până la adânci bătrâneți. La fel a făcut și Balena. Dar, din ziua aceea, grilajul din gâtul ei, pe care nu putea nici să-l scuipe, nici să-l înghită, a făcut-o să nu mai poată mânca nimic altceva decât pești foarte, foarte mici. Și acesta este motivul pentru care balenele de astăzi nu mai mănâncă nici oameni, nici băieți, nici fetițe.

Peștișorul Deștept s-a ascuns în noroi, sub Pragurile Ecuatorului. Îi era teamă că Balena ar putea să fie supărată pe el.

Marinarul a luat briceagul acasă. Purta încă pantalonii albaștri din pânză când a pășit pe pietriș. Bretelele au rămas în urmă, înțelegi, ca să lege grilajul. Și aceasta este sfârșitul *acelei* povești.

Când hublourile-s verzi și-ntunecate,
Căci afară-i zbuciumată marea;
Când corabia face „hop”, clătînându-se un pic,
Iar stewardul cade-n supieră, foarte epic,

Și valizele încep să alunece;
Când Doica zace pe jos, grămadă,
Iar mama vrea s-o lași să doarmă,
Dar tu nu ești spălat sau îmbrăcat,
Atunci vei ști că ești (de n-ai ghicit modest):
La cincizeci nord și patruzeci vest!

CUM ȘI-A CĂPĂTAT CĂMILA COCOAȘA

Aceasta este următoarea poveste, și spune cum și-a căpătat Cămila cocoașa cea mare.

La începutul vremurilor, când lumea era nouă de tot, iar Animalele abia învățau să lucreze pentru Om, trăia o Camilă în mijlocul unui Deșert Urlător, pentru că nu voia să muncească. În plus, și ea era bombănitoare. Așa că mânca bețe, spini, lăptuci și ciulini, trăind într-o lene groaznic de plictisită. Iar când cineva îi vorbea, spunea doar „Humpf!” Doar „Humpf!” și nimic mai mult.

Într-o dimineață de luni, Calul a venit la ea, cu o șa pe spate și o zăbală în gură, și i-a zis:

— Cămilă, o, Cămilă, vino și aleargă ca noi!

— Humpf! a făcut Cămila, iar Calul s-a dus și i-a spus Omului.

Apoi a venit Câinele, cu un băț în gură, și a zis:

— Cămilă, o, Cămilă, vino și prinde și cară ca noi!

— Humpf! a făcut Cămila, și Câinele s-a dus și i-a spus Omului.

După aceea, a venit Boul, cu jugul la gât, și a zis: